

впливатимуть на поведінку кожного суб'єкта; 6) принципи даватимуть можливість оцінити загальний стан використання технічних засобів фіксації правопорушень тощо.

Таким чином, детальне регламентування законодавством основних принципів використання технічних засобів фіксації правопорушень – це є вагомим аргументом, що принципам приділяється все більша увага і вони не носять загальний характер.

Список використаних джерел

1. Конституція України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141).
2. Закон України «Про Національну поліцію»: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 1 верес. 2018 р.: (офіц. текст). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2018. – 104 с.
3. Спеціальна техніка: основні поняття, терміни та визначення: [навчальний посібник] \ М.В. Кобець, Б.В. Жуков, П.П. Артеменко, В.А. Кудінов. – К.: «Аванпост - Прим», 2013. – 192 с.
4. Адміністративне судочинство. Процесуальні документи. Практичний коментар та зразки. \ К.І. Чижмар, Д.В. Журавльов, О.В. Дрозд. – Київ: «Центр учбової літератури», 2018. – 152 с.

Білозьорова Ганна,

аспірант кафедри правознавства та галузевих юридичних дисциплін НПУ імені М.П. Драгоманова

ПРАВОЗАХИСНА ДІЯЛЬНІСТЬ АДВОКАТУРИ В УКРАЇНІ

Зміна основ політичного та економічного життя України, демократичні перетворення, формування громадянського суспільства та правової держави зумовлюють вирішення різноманітних державотворчих завдань, серед яких варто виділити реформування політичної системи, механізму держави і, зокрема, правозахисних органів.

Загальновідомо, що одним із основних критеріїв визначення досягнутого суспільством рівня цивілізованого розвитку є ефективність діяльності щодо забезпечення прав, свобод та законних інтересів людини й громадянина. Саме від виконання суб'єктами правозахисної діяльності своїх завдань та функцій залежить стан правопорядку в державі, рівень розвитку демократії.

За таких умов особливої ваги в суспільному житті набуває аспект здійснення правозахисної діяльності в нашій державі. Однак, на сучасному етапі державотворення в Україні не вироблено єдиного підходу до розуміння цього поняття. Інколи її навіть ототожнюють з каральною діяльністю, що не відповідає дійсності. У деяких випадках, намагаються штучно розділити на правозахисну та, власне, правоохоронну, не беручи до увагу їх мету, об'єкт, завдання та функції. У такій ситуації вкрай необхідний глибокий науковий

аналіз змісту та сутності правозахисної діяльності, її адекватне понятійно-категоріальне розуміння.

Саме виходячи з наведених підстав, проблема захисту прав і свобод людини є вельми актуальною і потребує ретельного дослідження, хоча їй приділяли увагу багато дослідників, зокрема у працях М.В. Вітрука, В.Є. Гулієва, М.І. Козюбри, В.В. Копейчикова, С.Л. Лисенкова, О.А. Лукашової, О.В. Марцеляка, В.Ф. Погорілка, П.М. Рабіновича, В.Ф. Сіренка, О.Ф. Скакун, Ю.С. Шемшученка та інших вчених. Необхідно зазначити, що окреслена проблема не втрачає своєї актуальності сьогодні, а навпаки, в умовах проведення правової реформи набуває нового значення.

Осмислення правового захисту за сучасних умов набуває особливої уваги, що зумовлено характером політичних, економічних перетворень у розвитку нашої держави. Під захистом прав і свобод особи розуміють форму забезпечення прав і свобод, яка відображає дію даного механізму, спрямовану на: припинення порушень прав і свобод особи; ліквідацію будь-яких перешкод, що виникають при їх здійсненні; відновлення порушених прав і свобод; притягнення до юридичної відповідальності особи, винної у скоєнні правопорушення [1, с. 7]. У зв'язку з цим, у науковий обіг введено поняття механізм захисту прав людини і громадянина як системи засобів та факторів, які створюють необхідні умови поваги прав і свобод людини [2, с.15].

Механізм захисту прав і свобод людини та громадянина є складною науковою категорією. Як цілісне системне утворення він функціонує через свої структурні елементи, внутрішні взаємозв'язки, які обумовлюють злагоджену організацію та функціонування як їх самих, так і механізму. Все це характеризує механізм захисту як єдину, цілісну і узгоджено функціонуючу систему. Структура механізму розкривається через єдину узгоджено функціонуючу систему взаємопов'язаних між собою елементів, які у своїй сукупності створюють реальні можливості для захисту порушених прав і свобод особи.

Таким чином, у структурі механізму захисту прав і свобод людини та громадянина можна виділити правову (нормативну), інституційну (організаційну) та функціональну (діяльнісну) складові. Причому, враховуючи, що нормативно-правові акти визначають ті чи інші аспекти діяльності суб'єктів правозахисної діяльності, при визначенні місця зазначених елементів у механізмі захисту особливу увагу слід приділити саме нормативно-правовій складовій.

Нормативний компонент механізму захисту прав і свобод людини та громадянина – це система правових норм та принципів, що регулюють відносини у сфері захисту прав і свобод людини та громадянина. Таким чином, законодавство України у сфері правозахисної діяльності умовно можна поділити на дві групи. До першої групи, на нашу думку, слід віднести нормативно-правові акти, що визначають засади здійснення правозахисної діяльності, до другої – нормативно-правові акти, що встановлюють систему правозахисних органів та організацій і визначають їх правовий статус.

До інституційного (організаційного) елементу механізму захисту відносяться суб'єкти правозахисної діяльності, тобто органи та організації, які спеціально уповноважені державою здійснювати на професійній основі та відповідно до закону, а у випадках встановлених законодавством – у відповідній процесуальній формі із застосуванням правових засобів діяльність, спрямовану на захист прав та свобод людини і громадянина.

Функціональним елементом механізму захисту прав і свобод людини та громадянина є правозахисна діяльність. Ця діяльність полягає в наданні кожному громадянину правової допомоги, а також юридичним особам, іноземцям і особам без громадянства у спірних питаннях із охорони права, зловживанням правом, захисті фізичних осіб від обвинувачення та в державному гарантуванні охорони прав громадян правозахисними органами[3, с. 27].

Особливе місце в структурі механізму захисту прав і свобод людини та громадянина належить правозахисній діяльності адвокатури. Відповідно до статті 2 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» (далі – Закон)[4], адвокатура України – це недержавний самоврядний інститут, що забезпечує здійснення захисту, представництва та надання інших видів правової допомоги на професійній основі, а також самостійно вирішує питання організації і діяльності адвокатури в порядку, встановленому цим Законом.

Таким чином, можна стверджувати, правозахисна діяльність адвоката – це вид діяльності, що полягає в забезпеченні захисту прав, свобод і законних інтересів підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, засудженого, виправданого, особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішується питання про їх застосування у кримінальному провадженні, особи, стосовно якої розглядається питання про видачу іноземній державі (екстрадицію), а також особи, яка притягається до адміністративної відповідальності під час розгляду справи про адміністративне правопорушення [4].

Основними видами правозахисної діяльності адвоката є: 1) надання правової інформації, консультацій і роз'яснень з правових питань, правовий супровід діяльності юридичних і фізичних осіб, органів державної влади, органів місцевого самоврядування, держави; 2) складення заяв, скарг, процесуальних та інших документів правового характеру; 3) захист прав, свобод і законних інтересів підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, засудженого, виправданого, особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішується питання про їх застосування у кримінальному провадженні, особи, стосовно якої розглядається питання про видачу іноземній державі (екстрадицію), а також особи, яка притягається до адміністративної відповідальності під час розгляду справи про адміністративне правопорушення; 4) надання правової допомоги свідку у кримінальному провадженні; 5) представництво інтересів потерпілого під час розгляду справи про адміністративне правопорушення, прав і обов'язків потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача у кримінальному провадженні; 6) представництво інтересів фізичних і юридичних осіб у судах

під час здійснення цивільного, господарського, адміністративного та конституційного судочинства, а також в інших державних органах, перед фізичними та юридичними особами;7) представництво інтересів фізичних і юридичних осіб, держави, органів державної влади, органів місцевого самоврядування в іноземних, міжнародних судових органах, якщо інше не встановлено законодавством іноземних держав, статутними документами міжнародних судових органів та інших міжнародних організацій або міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України;8) надання правової допомоги під час виконання та відбування кримінальних покарань [4].

Таким чином, під правозахисною діяльністю адвокатури України необхіднорозуміти один із видів соціальної діяльності, що реалізується на підставі й відповідно до правових основ з метою створення належних умов для ефективної реалізації прав та свобод людини і громадянина, підтвердження або відновлення оскарженого чи порушеного права людини.

Список використаних джерел

1. Волинка К.Г. Механізм забезпечення прав і свобод особи: питання теорії і практики : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Київ, 2000. 16 с.
2. Словська І. Механізм захисту прав людини – основоположний принцип сучасного українського конституціоналізму. *Право України*. Київ, 2001. № 9. С. 15-17.
3. Суд, правоохоронні та правозахисні органи України : підручник / відп. ред. В.Т. Маляренко. 3-є вид., перероб. і доп. Київ : Юрінком Інтер, 2007. 352 с.
4. Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 05 липня 2012 р. № 5076-VI.URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17> (дата звернення: 18.06.2019).

Білокур Д.

студентка ННІ № 3 НАВС

СУЧАСНИЙ СТАН ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

Актуальність даної теми зумовлено тим, що на сучасному етапі розвитку України як демократичної правової держави важливу роль відіграє запровадження реформи з децентралізації влади, яка полягає в утвердженні демократичного управління, передачі владних повноважень територіальним органам, забезпеченні широкої участі громадян в управлінні справами держави й суспільства в цілому. Функціонування місцевого самоврядування має бути спрямовано на створення та підтримку сприятливого життєвого середовища, необхідного для всебічного розвитку людини, надання мешканцям територіальних громад якісних та доступних публічних послуг на основі сталого розвитку дієздатної громади. З огляду на ці пріоритетні напрямки необхідно проаналізувати сучасний стан децентралізаційних процесів.